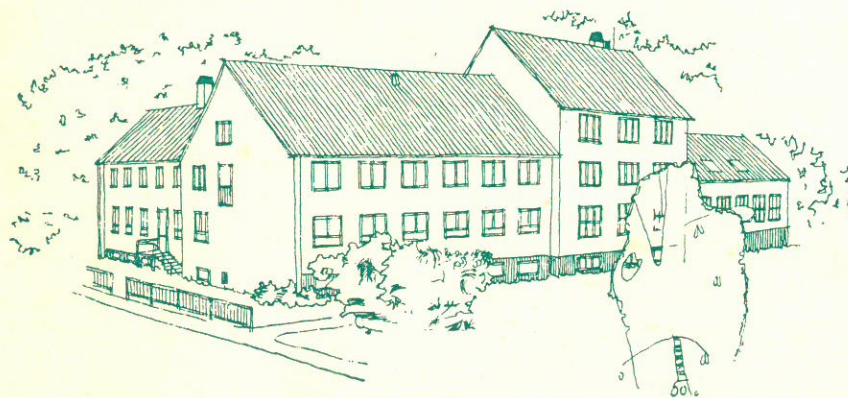


**Stidsholt
Ungdoms-
skole**

1979



STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
ÅRSSKRIFT

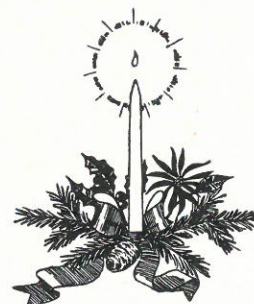
1979

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1979

INDHOLDSFORTEGNELSE

Julens hemmelighed	<i>Biskop Henrik Christiansen</i>
Nobelprisen	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Historie – hvorfor?	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Året, der svandt	<i>Grethe Buhrkall</i>
Hvor er pladsen til børnene og de unge?	<i>Jaques Rusbak</i>
Ve do mæ u å fesk?	<i>Jens Rye Larsen</i>
Kenya på vej	<i>Karen Søndergaard</i>
Det er den herligste tidsfordriv	<i>Jens Sigurd Pedersen</i>
Digetrollden	<i>Jeppe Buhrkall</i>
DU der!	<i>Jens Sigurd Pedersen</i>
10 års jubilæum	<i>Grethe og Jeppe Buhrkall</i>
Korte hilsener	
Meddelelser 1980	
Elevfortegnelse	
Regnskab	



Julens hemmelighed ...

Jeg synes nu, at alt hvad der har med julen at gøre skal være sådan lidt gammeldags, var der en, der skrev i et ugeblad.

Vi skal for en kort stund glemme den barske virkelighed, svømme hen i stemninger, det naive, – men åh, så fjernt fra vor virkelighed med dens økonomiske depression, med dens politiske uro, dens dystre fremtidsudsigter og vore egne nagende problemer.

Javel, nu ville det da være utaknemmeligt ikke at glæde sig over alle de smukke og hyggelige traditioner, der knytter sig til jul, – lige fra julekagerne over juletræet til julens toner og tekster.

Hvad gør det, at man kalder det gammeldags?

Farligt bliver det først, dersom man ved gammeldags forstår noget, som er uden forbindelse med den tilværelse, vi skal leve nu. – I den forstand er julens budskab bestemt ikke gammeldags.

Vel rækker det langt tilbage i tiden, ja, tilbage før alle tider, for det er forankret i Guds evige kærlighed til mennesket og til verden. Det rækker tilbage til talløse kendte og ukendte profeter og tilbage i slægternes forudanelser og længsler.

Det rækker tilbage i ganske bestemte historiske begivenheder, som vi da også bliver mindet om ved evangeliets omtale af navnene Augustus og Kvirinius.

Julens budskab rækker igennem snart et par årtusinder, og det klinger igennem vor salmesang, gennem vor kultur, vor livsopfattelse og vore holdninger.

Men julens budskab rammer også ind i *vor nutid*. Det gælder lige så frisk og aktuelt, som første gang det lød: I dag, *nu* er redningen, livet og lyset iblandt os for at redde os fra mørket og døden, og derfor er budskabet også foran os, det er så at sige *vor fremtid, vort håb*.

Den kærlighed, som er fra evighed, og som holder alle verdener sammen, og som favner hvert menneske, den kærlighed er brudt ind i vor historie, er blevet kød og blod, blevet menneske i Jesus af Naza-

reth, – og denne kærlighed er vort livs yderste mål. Den vil gøre alle ting nye.

Så er julebudskabet da ikke et smukt, gammelt eventyr, der for en kort stund kan sprede lidt hygge, og i nogle få timers stemning få os til at glemme mørket og kulden om os og i os. Julens budskab kan ikke sammenlignes med den lille piges svovlstikker, men med en solopgang.

„En solopgang fra det høje har besøgt os for at skinne for alle os, som sidder i mørke og i dødens skygge, – og for at lede vore fødder ind på fredens vej“, – således har en af de bibelske forfattere tolket Guds hensigt med Kristi komme.

Guds hensigt med det, der skete i Nazareth i Marias stue, da Jesus blev undfanget i hendes moderliv, – Guds hensigt med det, der skete i Bethlehem, da Gud gik ind i vor historie som et værgeløst barn, svøbt i den hjemløses, i flygtningens klude, – og Guds hensigt med det, der skete, da Han, som ikke havde gjort andet end at række trøst og tilgivelse og glæde og håb til andre, – døde den udstødtes og fortabtes død.

Det skete altsammen, fra Nazareth over Bethlehem til Golgatha, for at Guds kærlighed kan være hos den spæde, den værgeløse, den syge, den fattige, den ensomme og skyldbelastede og fortvivlede.

Det er julens hemmelighed, at den evige skabende og frelsende kærlighed skal lyse i det dybeste mørke. Tegnet: barnet i krybben og mennesket på korset, siger, at Gud har gjort de svagestes sag til sin, at Gud altid er ved siden af de små, de fattige og vil være deres værn, deres håb, deres fremtid.

For di Gud blev menneske, står det fast, at *mennesket er den højeste værdi, der findes på denne jord*.

Julen er *protest* imod enhver form for umenneskelighed og nedvurdering og undertrykkelse af mennesket. Evangeliet kan ikke forliges med nogen form for menneskeforagt eller diskriminering.

For di Gud blev menneske, har *vort* liv mening, også når sygdom plager, når døden lur, og når skyld formørker tilværelsen.

Du menneske, siger julens budskab, Gud elsker dig så højt, at Han har betalt den højeste pris, for at du skulle være hans i evighed.

Således fører julens budskab os ind på fredens og medmenneskelighedens vej, hvor vi trods skyld og død har fred og håb og fremtid.

Derfor kan vi sige glædelig jul, og det bliver det også, når det lys, som Kristus er, kommer til at lyse ind i alle menneskelige sammenhænge.

Henrik Christiansen.

God bless you
Mother Teresa

Nobelprisen



En gammel kone skrev til mig forleden: Intet i hele mit liv har glædet mig så meget, som da jeg erfarede, at vor elskede Mor Teresa har fået Nobelprisen.

Det er stærke ord. Men det er også stærke ord, når man i bladenes overskrifter kalder hende „Verdens eneste nulevende helgen“.

Mother Teresa blev den foretrukne blandt 56 andre kandidater, deriblandt præsident Carter og 19 organisationer. Da hun modtog meddelelsen om udnævnelsen, var hendes første reaktion at folde sine hænder i en stille takkebøn. Da journalister og fotografer belejrede hendes hus, udbrød hun: Jeg må gemme mig eet eller andet sted. Det kunne hun naturligvis ikke.

Hendes udtalelse til verdensbegivenheden lød: Personlig er jeg uværdig til prisen, men jeg føler, at der er givet en stor gave til mig, fordi folk herved bliver gjort opmærksom på de fattiges vilkår.

Den 10. december kommer Mother Teresa til Oslo for at modtage prisen. Hun har tidligere modtaget adskillige priser og æresbevisninger, og hun tager imod dem på sin særlige facon. Jeg kan ikke nægte mig selv fornøjelsen at videregive beretningen om, da hun i 1977 af prins Philip, hertugen af Edinburgh, nyvalgt rektor ved Cambridge universitet, fik tildelt et æresdoktorat i teologi. En interviewer skriver: „Da jeg vekslede et par ord med hende, før hun talte til 16.000 i universitetskirken, sagde hun: „For mig betyder en doktorgrad intet, men ved at give den til mig, ærer man de fattige“. Og han tilføjer: Det er kun fire år siden, prinsen overrakte hende den første Templeton-pris i London. Denne gang havde Mother Teresa noget at give ham til gengæld. Det var prins Philips fødselsdag, og under ceremonien gav hun ham en konvolut med et fødselsdagskort, hvor hun tilbød ham det nyoprettede „hjem for døende“ i East End som en fredsgave i anledning af 25 års jubilæet“.

– Da vi stadig er i „Børneåret“, må jeg fortælle om Mother Teresas børnefest. Søster Margaret Mary skriver: „12-13.000 børn i alderen 5-15 år overværede to timers uafbrudt underholdning på Calcuttas stadion. Guvernøren var til stede. Statsministeren sendte en særlig hilsen med ønsker for børnenes fremtid. Mother Teresa bød børnene velkommen og takkede alle, der havde medvirket til at give disse mange børn denne mulighed for glæde og opmuntring.

Da klovnene trådte ind på scenen foran hærens musikkorps, blev de hilset med klapsalver og latter. Begejstringen ville ingen ende tage. Der var ligeledes begejstrede udbrud, da lyset blev dæmpet og TV-kameraerne blev rettet mod søstrenes kor. Derefter startede alle mulige opvisninger: Hærens musikkorps, Jumbo-cirkus og et hundeshow. Børnene nød det hele og dirrede af spænding, da hundene hoppede gennem tøndebånd af ild. En lille barneakrobat – en pige på 30 år – var vidunderlig. Alt dette var en helt usædvanlig oplevelse for børnene. De fleste af disse tusinder af børn havde aldrig før prøvet at køre med sporvogn. Hvert barn fik en lille madkasse med forskellige fødemidler samt en sukkerstang og en ballon. Een af drenge spurgte mig: „Søster, er denne madkasse til mig alene?“ Jeg svarede, at det hele var til ham, men at han gerne måtte dele med sine forældre. Han så vantro på mig – han kunne slet ikke fatte, at han skulle have så meget mad på een gang“.

Og nu Mother Teresa og os. I årsskriftet 1975 og 1976 har jeg skrevet om Mother Teresa, om Grete Lauritzen og SOS-tørmælk og om operation „Tæpper og trøjer“. Vi har nu sendt 2124 tæpper og 5515 trøjer. Det har betydet to ting: Varme og kærlighed til børn og syge i Indien og Bangladesh. Og herhjemme har ledige hænder fået meningsfyldt arbejde, ensomme mennesker har fået nye venner, nye tanker er sat i gang. Om denne vekselvirkning siger Mother Teresa: Oh, thats wonderfull! Til os skriver hun: Gud elske og belønne hver og een af jer, for at give jeres hænder til tjeneste, og jeres hjerter til kærlighed.

Marie Risegaard Jakobsen.

I denne tid bliver der skrevet tusindvis af julehilsener. Nogle sender et julekort, andre et brev, hvor de fortæller om, hvad de i årets løb har glædet sig over og virket med. Dette er vort julebrev til gamle elever og venner ud over landet. Vi sender til jer alle vore bedste ønsker for julen og det kommende år.

Marie og Hans Jakobsen.

Historie - hvorfor?

Undertiden kan jeg frydes ved at læse danske sagn og historie – fortællinger om hensvundne dage – længe før skrivekunsten blev opfundet. Når man læser dem, kan man undertiden føle, at de er skrevet for os nutidsmennesker, for hvem det til tider kan se ret forvirret ud – med arbejdsløshed – pengekrise og almindelig uenighed om de fleste ting. Da kan disse gamle sagn – ja historien med, bringe os i situationer, hvør lignende tilstande var og fortæller os, hvordan det er at være en ordentlig dansker, der kan tage sig sammen på en fornuftig måde. Efterhånden kan vi alle se, det er galt – aviserne bringer spalte op og spalte ned om vor katastrofale gæld – det samme i TV. Vi kommer da også med vore saglige argumenter om, hvordan det skal ordnes, og især er vi opmærksomme på, hvad andre gør forkert.

Men hvad har det med danske sagn at gøre? Først må jeg sige, at historikerne forlængst har henvist dem til snak, der ikke har med historie at gøre, åndens vinger bliver hugget af, og det kedsommelige bliver stående til forstøvningen. Historien skal være levende – den er vort grundlag, hvor også vore forfædre var med, og på en forunderlig måde fik slægten båret frem, så vi kunne fødes, og det virker da ikke så trist – men ret betragtet – er vi blevet forpligtiget.

Men trods denne glædesopdagelse skal jeg passe på, at tungsind ikke får overtaget, ved gennemgang af nutidens historiebog – dens strenghed om historisk korrekthed – der er ikke plads til lystfiskerens festlige armbevægelse. Det er der til gengæld i sagnene, der er ren luft. – – Måske ligger de historiske kendsgerninger lidt slørede – men det rækker ikke ved den værdi, de har som æggende beretning, og holdningen skal ingen være i tvivl om. Hvor „han“, fortælleren, tilfældigt faldt ind og gav sin beretning til bedste, der blev der liv. Igennem slægter har de vandret – nu er de nedskrevet og kasseret som historie.

Tag til eks. Ingjaldskvadet. Ingjaldskvadet tager sin begyndelse med at Starkad er flyttet fra Lejre – fordi Kong Frode er blevet dræbt ved Sakserkongen Svertings troløse overfald – Ingjald, Frodes søn, er blevet konge, men modsat sin far er han glad for det forfinede liv – og stor ynder af alt udenvælds – der kan forsøge tilværelsen.

Endvidere har han gjort sig gode venner med sønnerne af faderens banemand.

Starkad den ypperste af Kong Frodes mænd har under disse omstændigheder søgt til den svenske Kong Halvdans gård. Men hele tiden spørges „hvordan går det i Danmark?“ – Beretningerne tvinger ham til at se, hvad der foregår – og måske sige et par borgerlige ord for – „som højest er, så bliver hans svende“. Da Starkad kommer „hjem“, er han en fremmed – årene har tæret på ham – klæderne er kun for behovets skyld – men stadig en kæmpe at se på, med øjne og hoved som opfatter alt. Han klemmer sig ind nederst på bænken, hvor kun udskuddet sidder – ingen genkender ham. Som han sidder der og iagttager, hvad der hænder oppe ved kongen, vækkes hans harme. Vred baner han sig vej derop og siger: Før behøvede jeg ikke stå her, som en tigger – hos Kong Frode sad jeg øverst bænket – men nu, hvor kongen kun ønsker at mæske sin gane – med udenlandsk frådseri – da genkendes jeg ikke. Der sidder du og fråser – lader hånt om forfædres storværk, – for egen vindings skyld – sælger du ud og lader hånt om, hvad dig blev betroet. Sande må jeg – hvad mig blev sagt: „Svage sønner efter snilde fædre“. Skal da Frodes skatte blandt fremmede skiftes eller ligge til rov for hver sulten ravn?“ Ængstet af den gamles tale tager dronningen et dyrt smykke af og rækker ham det som en formildning, men: Bort fra kæmpen med kvindesmykker.

I det følgende er Starkads tale så hvas og æggende, at Ingjald springer op, drager sit sværd og dræber Svertings sønnerne. – Da siger Starkad: – „Hil være dig, Ingjald! Viljen er vågnet! Brudt er din tøven.“ Digtet slutter: „Andre bære bløde klæder! køre hesten, kruse håret! tale på tinge, tvistes for vinding, pine de spage, puge med åger, grådige efter gilde og ganens kildren, så snare efter skøger som segl efter græs. Dog ej skjold skærmer den, der skræmmes af død, én er dagen hvorfra ingen sig lister.“

Dette sidste er den eviggyldne sandhed, men i hele digtets opbygning føles den opfordring til at passe på det – slægten har givet – og for Ingjald er det lige ved at gå, så det bliver soldet op – sådan er vor tid jo ikke – nej vel. –

Selv om det nu kan se sort ud i vor tid, kan vi trøste os ved, at i historien ses en bølgelinie. Næsten hvert århundrede har sin nedtur og opgang. Overfladisk ser det ud, som det kun er konge, kirke og adel, der er impliceret i historiens gang, trods det at strid og splidagtighed gik hårdest ud over befolkningen, der måtte bære ufredens tungeste byrder.

Fra omkr. 1131-57 rasede der en borgerkrig. Grunden var, at der

ikke kunne samles enighed om en konge – så der blev valgt 2, og der var yderligere nogen, der kunne gøre krav på værdigheden. Hovedfiguren var Svend Grate, Knud Magnusson og Valdemar – Knud Lavards søn, og deres tilhængere stod uforsonlige overfor hinanden. Hjulpet af kirke og pave og ved tyske fyrsters hjælp holdtes striden igang i 27 år. Højdepunktet i konflikten kommer med blodgildet i Roskilde, hvor Svend under en forsoningsfest – lader sine krigere hugge gæsterne ned. Knud dør. Valdemar slipper ud med en grim flænge i låret, hans ven Absalon slipper også fra det med livet i behold. Samme år lider Svend og hans hær det store nederlag til Valdemar og hans hær på Grate hede ved Viborg.

I al den tid havde borgerkrig og opstand været daglig kost. Befolkningen havde lidt – og rigets enhed været truet. En alvorlig ting var det også, at ingen af de, der var nærmest til det, havde kraft og tid til at afvise de vendiske sørøvere.

Saxo skriver derom: Mange landsbyer i det østlige Jylland var forladt – den østlige del af Sjælland lå ligeledes gold og øde hen, bønder var der ingen af. Sørøverne huserede som de ville. På Fyn var kun få indbyggere tilbage. På øerne Lolland og Falster havde de vendiske sørøvere adskillige steder sat sig fast.

Under borgerkrigen – og før Absalon – havde borgerne i Roskilde samlet sig i et krigerisk broderskab. Under ledelse af høvdingen, Vetheman, tog de kampen op mod venderne. De udrustede en række skibe, hvormed det lykkedes at opsnappe ikke mindre end 82 vendiske sørøverfartøjer. Det var signalet – de ville ikke sløvt finde sig i alting.

Det var „folkeånden“ som talte. Grundtvig bruger ofte udtrykket. For ham er folkeånden summen af et folks historie. Vil man kende sin egen identitet – er det igennem historien. Historien er vort kompas og egenart som nødtigt må kastes bort – eller reduceres til hobbyfag.

Jeppe Buhrkall.

Året, der svandt

Nu er det tiden at gøre sine juleforberedelser, og de starter for vores vedkommende med den bedste, nemlig at sende en julehilsen gennem årsskiftet til alle gamle elever, elevforældre og andre gode venner af



Den nye dagligstue...

skolen. På den måde standser vi op og giver os tid til at se tilbage på tiden, der svandt.

Det er ikke is og sne, der har lagt sig over det danske landskab, men en stiv vestenvind forsøger at rive de sidste blade af buske og træer, og på alle, der vover sig ud i det barske vejr, virker det forfriskende at blive blæst rigtig godt igennem, for derefter at gå ind i radiatorvarmen eller varmen fra den nu igen så populære brændeovn.



Fotografen diskuteres...

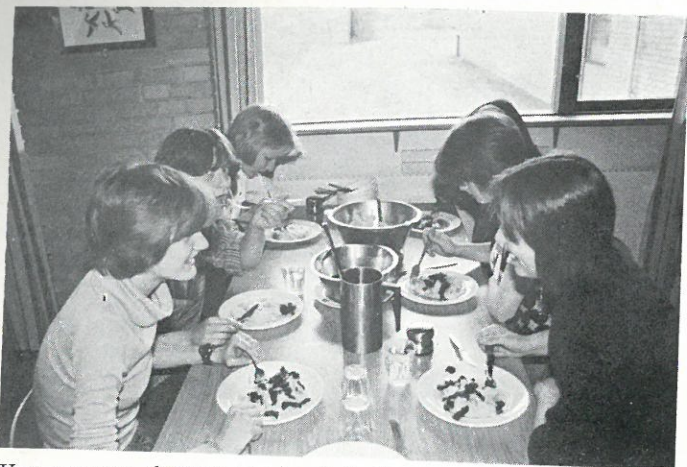
Et år er gået, hvor vi i overført betydning sammen har mærket vinden, modvinden, men mest medvinden og den lune hygge.

Fornylig fik mit danskhold lov til selv at vælge emnet til en stil, de skulle skrive. Der kom alle mulige besvarelser, lige fra „Fodbold“ til „Atomkraft“. En af pigerne ville skrive: „En uge på Stidsholt Ungdomsskole“. Det viste sig egentlig sværere, end hun forud havde beregnet, idet mange dage er ens, man står op, spiser, går i seng på de samme tidspunkter hver dag, men det er kun tilsyneladende at dagene er ens, de kan kun ligne hinanden, for når man er så mange sammen, og når man er i alderen 14-18 år, så foretager man sig ikke det samme hver dag, og så kan de flestes stemninger svinge meget stærkt. Jeppe kan så umådelig godt lide sangen: Hvad vindes på verdens vidtløftige hav? I den står der bl. a.:

*Her fristes ustadigheds ebbe og flod,
en vagt er så ond, som en anden er god,
hver time i glasset,
hver streg på kompasset
forandrer, forhøjer, fornedrer vort mod.*



På loftet er
teatergarderober...



Her serveres »brændende kærlighed« ...

Håndværkerlinien

ragede i slutningen af skoleåret de ældste af drengeværelserne ned, alle vægge, lofter og gulve blev brudt op. Der kunne drengene rigtig få lov til at afreagere og få brugt nogle af de kræfter, som til daglig ikke bliver brugt i de almindelige skolefag. Efter murbrokker og gamle brædestumper var blevet smidt ud, og støvet havde lagt sig, fremkom der et stort åbent rum, hvori kun bærende stolper og tagkonstruktionen stod tilbage. Den nuværende håndværkerlinie er i færd



Drivhusplanter ...

med at gøre dette åbne rum til en hyggelig væve- og håndarbejdsstue. Der bliver arbejdet godt, men det er kun 6 timer om ugen, holdet har til rådighed for dette projekt.

Andre praktiske og kreative fag

er ved at få en meget stor plads på timeplanen, og hvert eneste år når vi skal lægge timeplanen, kniber det med at få plads til alle de ting, vi gerne vil tilbyde. Foruden de obligatoriske fag, som skal være der, fordi de er nyttige og nødvendige, vil vi gerne have så mange praktiske fag som muligt, det drejer sig om husgerning, kjolesyning, træ- og metalsløjde og motorlære m.m. til knytning, læderarbejde, keramik. Skaberglæden er vel en af de største glæder, vi har i hverdagen.

En sund sjæl i et sundt legeme

er mottoet for de danske gymnastikforeninger. Hvor kan det være forfriskende at glemme problemerne og sin pylrethed med sig selv, når man bliver godt arbejdet igennem i en gymnastiktime, eller hvis man er ude at spille hånd- eller fodbold, er på et terrænløb el. lign. Det er så let at komme med: Jeg er lidt dårlig i dag, jeg har hovedpine. Alle de småskavanker kommer man allerbedst over ved at bevæge sig i stedet for at krybe sammen.

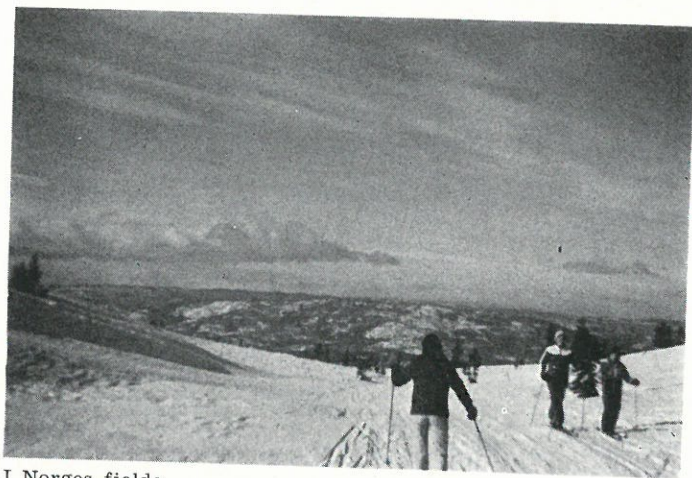


I formningslokalet arbejdes der intenst ...

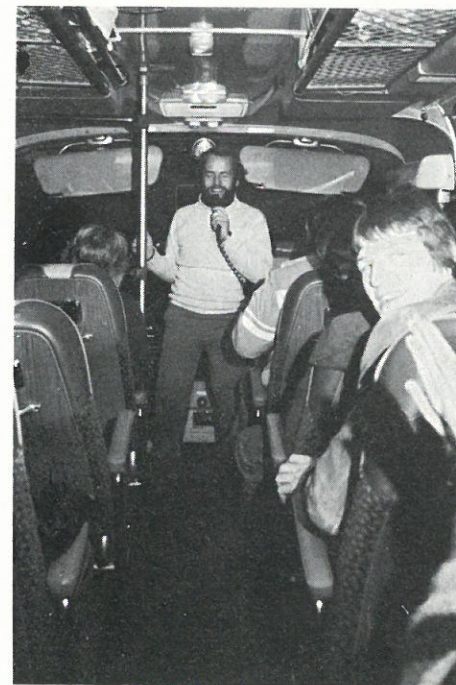


Udenlandsturene

Berlinturen og turen til Norge var god afveksling i hverdagen. Det er fantastiske ting, der berettes efter sådan nogle ture. Også denne gang var chaufføren på busturen til Berlin, Bruno. En meget dygtig chauffør, der med en knusende ro og en stor del charme klarede uforudsete situationer ved f. eks. grænseovergange. Se Dorthe Bøgstedts billede. Jens Rye havde tilrettelagt turen grundigt hjemmefra, så de fik set mange ting og steder, og når det så gjaldt diskotekbesøg, da



I Norges fjelde...



»Bruno« ...

var det om at få Inge Marie med. Men hvad deltagerne ellers kunne berette om f. eks. maden, de fik dernede, kunne også få os til at lytte med undren, men det kommer vi ikke nærmere ind på her.

De andre elever sendte vi bogstavelig taget ud i den kolde sne. Også her var der erfarne folk med. Verner Østergaard har været med på turene mange gange, og Leif Netland er deroppe fra, og Rita Farum, ja, hun er simpelthen uforlignelig på et par ski! Mange gange har vort rejsemål i Norge været Kongsberg, og det var det også denne gang. Der er sne, der står støvler og ski klar til alle, og der er et hyggeligt værtspår på vandrehjemmet, som hedder Guldbrandsens, som slider og slæber for at alt skal være godt. Efter Annette Simonsens fotoalbum at dømme opstod der mange pudsige episoder på skiturene deroppe. Jeg har set adskillige af personer, hvoraf kun hovedet og et par ski stak op af sneen, men det var glade hoveder.

Elevmødet

Vores gode og dygtige pedel, Andreasen, har roen i sig, og da jeg spurgte ham dagen før elevmødet, om han troede, det ville blive godt



Der trænes til folkedansopvisning...

vejr, sagde han, at det kunne han da ikke tro andet, for det var jo altid godt vejr, når vi skulle have elevmøde, og som sædvanlig fik Andreasen ret. Selvom maj kan være både våd og kold, gik det igen i år sådan, at solen skinnede på gymnastik- og folkedansopvisning, og på alle de gamle elever, der var mødt op. Eftermiddagens taler var Jaques Rusbak, og vi var også denne gang meget glade for at høre ham. Her vil jeg lige indskyde, at I andetsteds i årsskriftet kan læse et stykke af ham, om de ting, der ligger ham så stærkt på sinde at få sagt til unge og til ældre.

Ved generalforsamlingen var valgene ikke særligt overraskende. Det er som regel genvalg, og det kan vi kun være glade for. Juul snupper et år mere som formand, og det håber vi, han gør mange år endnu, og Karen Søndergaard lovede det samme som kasserer. Gad vide, hvad vi skal gøre den dag, hun ikke vil mere?



I anledning af børneåret, viste vi om aftenen på scenen: „Det gælder fremtiden“, forskellige situationer fra børns verden, både u-landes

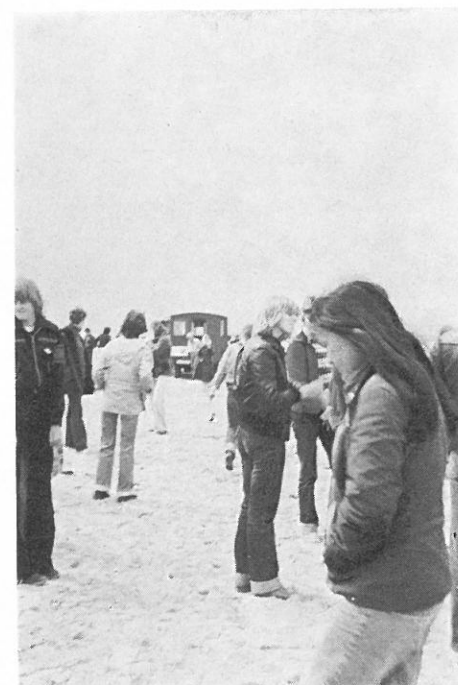
og i-landes problemer, både handicappede og raskes situation, både dem, der bliver forfulgt og dem, der lever i en beskyttet tilværelse.

Stidsholtstævnet på Skydepavillonen i Aalborg 1. søndag i advent blev igen holdt under hyggelige former. Pastor Gerda Jensen fra Hjørring holdt juletalet. Jakobsen talte og ledede mødet. Jakob, vores Jakob, viste lysbilleder fra England og fortalte om sit arbejde blandt døende kræftpacienter på et hospital i London. Aalborg mandskor sang. Det var et stort, godt og afvekslende program.

Idrætsaftner og -dage

I lighed med andre år har vi aftner sammen med andre ungdomsskoler for at udfordre hinanden i volleyball. Disse aftner slutter som regel med dans, som alle jo kan deltage i, og undertiden ser særligt veloplagte og temperamentsfyldte dansere ud, som de var til opvarmning til fodbold.

Idrætsdagene var vi også glade for at deltage i. Da var der konkurrencer i højde- og længdespring, bold- og spydkast m.m. Pige-håndbold og drengefodbold var nok det, der skabte den største spænding både hos spillerne og hepperne. Nogle elever og lærere var også



På Skagens gren...

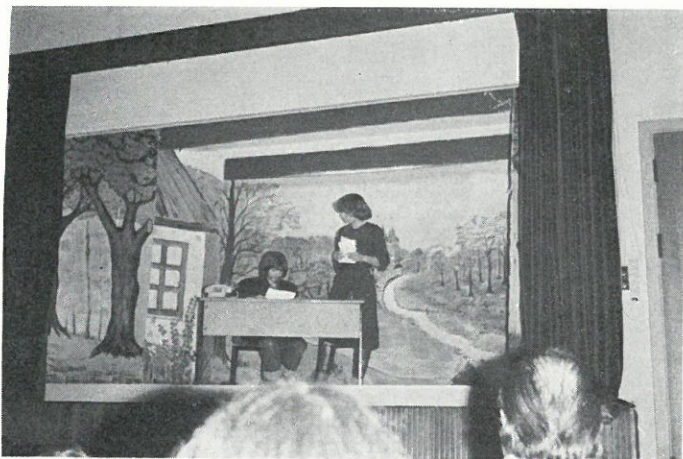
med i Sæbyhallen, da Sparekassen havde arrangeret indefodbold for alle kommunens skoler. Det er spændende at se på, og det syntes Leif vist også, men at have kondi til selv at deltage, da lærerholdet skulle stille op, mente han straks var meget værre. At Jeppe ikke fik slået en af Volstrup skoles lærere helt bevidstløs er faktisk noget af en gåde, tilsyneladende gjorde han, hvad han kunne i en tackling.

Vore elevforældres besøg

Søndag den 20. august var der åbningsfest. Skoleåret 1978-79 kunne begynde. Åbningen var blevet udsat en uge på grund af nybyggeriet. Det var dog heller ikke færdigt den dag. Kaffen blev drukket i spise-stuen og dagligstuen, d.v.s. det, der skulle blive dagligstue. Den 20. var det et rum med cementgulv, åbent op til tagspærrene. Der var rigtig mange mennesker til åbningsfesten, og alle tog det pænt, at de måtte vade rundt mellem stilladser. For os på skolen, der skulle tage imod de nye var det en festdag, men om det var det, for alle de nye elever, er nok tvivlsomt, for det er jo sin egen sag at komme hjem-mefra for første gang.

Aftenen før efterårsferien var forældrene inviterede, og denne gang var der større lejlighed til at snakke med de enkelte forældre og for forældrene at snakke med de enkelte lærere, og efter sådan en aften føler man alligevel, at man er kommet til at kende hinanden meget bedre.

Til juleafslutningen var der igen fest, hvor alle eleverne var værts-folk, og de gjorde det godt. Pigerne havde Luciaoptog, drengene ser-



På de skrå brædder...



verede middagen. Vi var så mange den aften, at vi måtte dække bord i den lange gang. Eleverne opførte sketch, og der blev leget og dan-set til Jørgen Ødegaards harmonikamusik.

Dagen efter elevmødet var forældrene inviteret til at se, hvad ele-verne havde trænet til elevmødet, gymnastik, folkedans, skuespil. For-ældrene er gode tilskuere!

Femte og sidste gang, vi indbød forældrene var til afslutningen. Mange af eleverne går og hænger lidt den dag, andre virker påtaget muntre, og så er der dem, der resignerer og tager tingene i den ræk-kefølge, de kommer.

Tak til forældrene for jeres trofasthed til at møde op. Tak for I sendte jeres børn til os!

Andre sammenkomster

Fredsligaen, Kulturelt Samråd holdt møder i årets løb. Vore gamle venner, pensionisterne fra Frederikshavn kom og var sammen med os

i et par festlige dage. Foredragsholdere kom og gav os gode og lærerige timer.

*Løft dit hoved, du raske gut!
om et håb eller to blev brudt,
blinker et nyt i dit øje,
straks det får glans af det høje.*

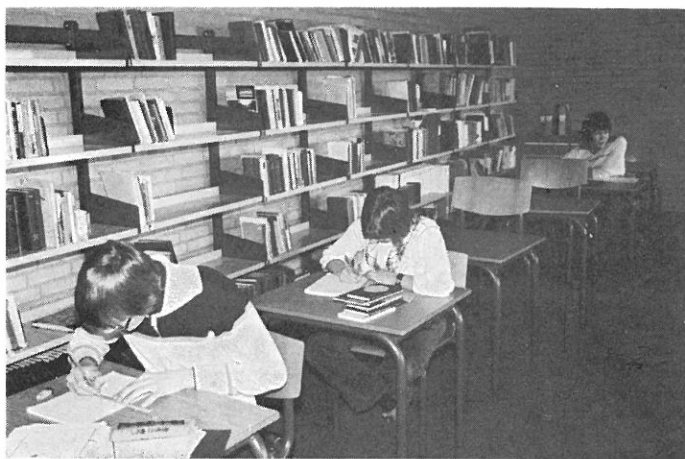
*Løft dit hoved og se dig om,
noget er der som råber: Kom!
noget med tusinde tunger,
som om frejdighed sjunger.*

Björnson.

Alle gamle Stidsholt elever kender sangen, hvoraf to vers står over dette stykke, og som vi kunne bruge som motto for skolens daglige arbejde.

Der er så mange ting, der skal læres, og som bekendt er lærere nogle underlige mennesker, og en af deres særheder består vel i, at hver især synes de, at netop det fag, som de underviser i, faktisk er det allervigtigste. „Enhver kan jo forstå, at dansk skal kunnes“. „Enhver skal jo kunne forstå, at det er allervigtigst, at man lærer at lave mad og lærer at sy sit eget tøj, lærer at bruge hammer og sav“ o.s.v., o.s.v.

Man kan ikke være lige god til det hele eller have lige stor lyst til



Der arbejdes i biblioteket...

det hele, men lærerne har altid håbet om, at kunne give deres elever mod på at tage fat og vise den enkelte, at han eller hun har mange og bedre evner, end de selv går og tror. Hvor mange gange har vi ikke hørt en sige, når de valgfrie fag skulle vælges: „Nej, det fag vil jeg ikke have, for det kan jeg ikke.“ Hvor det så er dejligt, hvis vedkommende på et tidspunkt alligevel kommer ind på det fag og opdager, at man kan mere, end man selv tror, „for man kan, hvad man vil!“

Forhåbentlig skulle det daglige samvær i fritiden også give tryk og mod på tilværelsen i fremtiden.

Tak til vore medarbejdere i det praktiske arbejde og til lærerne for året, ja, årene, der svandt!

Glædelig jul alle gamle elever, og i ønsket om et godt nytår ligger også ønsket om, at I har et godt arbejde eller udsigt til at få det, for der er brug for ALLE, selv om man ikke altid selv kan se det.

Grethe Buhrkall.

Hvor er pladsen til børnene og de unge?

Spurgt, om jeg kunne tænke mig at skrive et bidrag til Stidsholt Ungdomsskoles årsskrift, svarede jeg spontant ja. Først bagefter begyndte jeg at tænke over, hvad jeg i grunden havde sagt ja til.

Det var i det internationale børnear 1979. Tre fjerdedele af året var allerede gået. Jeg ville gerne skrive om noget af det, jeg selv følte i forholdet til børn og unge. Men hvad – og hvordan?



Så sad jeg en søndag eftermiddag og så filmen „Forbudte lege“ i fjernsynet. Den handlede om børn. Om børns uskyld og renhed midt i en voksenverden, som ikke forstod børnenes sprog og handlinger. Som ikke havde brug for børnene og ikke forstod at lytte til dem.

Børneåret 1979 blev de voksnes år. Foreninger, organisationer og regeringer afholdt konferencer og arrangementer. Der blev vedtaget resolutioner af de voksne på børnenes vegne. Men børnene selv var der ikke rigtig plads til. De var og er et forstyrrende element i de voksnes velordnede verden – som de selv en dag skal overtage og føre videre på godt og ondt.

Og så kom jeg til at tænke på de mange hundrede børn og unge, som jeg selv i de sidste fire-fem år haft lejlighed til at møde i skoler og ungdomsklubber. Det er disse børn og unge, som ved deres spontane ærlighed og menneskevarme har været med til at give min tilværelse en mening og et indhold, som er værd at leve for.

Det er også disse børn og unge, som bliver ladet hjælpeløst i stikken af den voksenverden, der proklamerer et børneår. Den danske folkeskole er blevet et produktionssystem, som producerer børnene frem til et erhvervsliv, der alligevel ikke har brug for dem. Det er børn og unge, som møder os i flygtningelejre og i velfærdssamfundets almissekontorer.

Børnene og de unge er i højere og højere grad blevet den møntfod, som vi voksne betaler vort nederlag med.

Unge narkomaner, kriminelle, prostituerede – unge voldsmænd, mobningsekspert og terrorister er blevet de voksnes yndlingsfortæring til eftermiddagskaffen. Hvordan er de blevet skabt? – Hvem har skabt dem?

Intet menneske er født til nederlag. Men allerede i de ganske unge år begynder vi at skille de stærke fra de svage – de gode fra de dårlige. Voksenverdenen dyrker eliten og gøder den med de svages mindreværd. Og børnene og de unge henter deres idealer fra voksenverdenen. Derved bliver de let de hårdeste dommere over deres egne.

Jeg sidder lige nu og tænker på, at jeg gang på gang i skoler og ungdomsklubber møder spørgsmålet: „Hvordan kom du ud af det?“ Underforstået: „Hvordan lykkedes det dig at vende års nederlag og udstødning til noget, der efterhånden så småt begynder at ligne en livsstil og en livsmening?“

Det er et spørgsmål, som er meget svært at besvare. Som ikke kan besvares med et enkelt „derfor“, men som er et sammenspil af mange forskellige ting, hvoraf det væsentlige og bærende for mig er, at jeg var så heldig at møde mennesker, overfor hvem jeg kunne og turde være mig selv på godt og ondt og som forstod at bruge og varetage de værdier, de fandt hos mig. Det har noget at gøre med kærlighed, overbærenhed og tolerance, men også med krav og ansvar.

Som barn oplevede jeg – på en i det ydre barsk og spartansk børneværnsinstitution – forstanderparret Elisabeth og Niels Peter Hjermin. De hører ikke til de mennesker, som i kraft af banebrydende teorier og psykologiske manifestationer får en plads i lærebøgerne og institutionshistorien. Men de havde et overskud af varme og kærlighed, som omfattede de mange hundrede børn, der gik igennem deres hænder og omsorg. De havde en tro på tradition og kultur, som de evnede at gøre levende for os. De havde fremfor alt en evne til at skabe tryk, ro og tillid omkring sig. Og jeg tror selv i dag, at det er den ballast, de gav mig, som har sat mig i stand til at overleve som menneske indtil i dag.

Som voksen oplevede jeg – mange år senere – den samme kærlighed, overbærenhed og tolerance, men også de samme krav til og ansvar overfor de værdier, jeg som menneske bærer i mig selv, fra andre mennesker. Mennesker, som blev mine nære og fortrolige venner. Men også – og måske især – fra de mange børn og unge, jeg fik lejlighed til at møde, da jeg omsider vovede at vise mit sande ansigt og forsøge at være mig selv.

Hvor vil jeg hen med alt dette? Måske tilbage til et par citater fra en meget gammel bog: „Dømmer ikke, for at I ikke selv skal fordømmes“ – – – og – „Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste, har I også gjort imod mig“.

Børneåret 1979 har været præget af proklamationer og resolutioner, vedtaget af voksne på deres sprog og deres præmisser for at tjene deres formål. Modsat har det været præget af avisartikler og læserbreve om ungdommens uduelighed, råhed og vrangvillighed.

Min egen oplevelse af børn og unge i de seneste år har været, at jeg pludselig kunne få lov til at bruge tredive års negative oplevelser og erfaringer til noget positivt – til at være med til at hindre, at andre faldt i de fælder og fristelser, som jeg selv har boltret mig i.

Det har frem for alt været en oplevelse af, at børn og unge er åbne, ærlige og livsbekræftende, og at voksenverdenen hos dem kan hente inspiration til fornyelse og forbedring.

Børn og unge er forstyrrende, irriterende og provokerende. Som livet og virkeligheden er det. Derfor er jeg kommet til at elske dem, og derfor har de givet mit liv indhold og mening. Jeg har kunnet møde dem som menneske til menneske.

Det er børnene og de unge, som engang skal afsige dommen over voksenverdenen. Vi må håbe, at de til den tid vil være i besiddelse af den tolerance og forståelse, som vi i alt for høj grad har nægtet dem.

I løbet af de sidste 3-4 år har besøgene på efterskolerne i Horne, Stidsholt og Bælum hørt til mine bedste oplevelser. Bl. a. fordi jeg der har mødt lærere og ledere, som var sig ansvaret overfor de unge meget bevidst.

Dette er ikke sagt som et blidt skulderklap til disse lærere og ledere, men som en varm tak for, at I i forholdet til de unge forsøger at værne om nogle af de værdier, jeg som barn fik bibragt hos Elisabeth og Niels Peter Hjerminde, og som jeg først som voksen – efter mange års nederlag og fejlvurdering – fik lært at sætte på plads i min egen tilværelse. For måske derigennem at finde mig selv som menneske.

Derfor skal dette indlæg også munde ud i et varmt og inderligt ønske om, at I også fremover vil have kræfter til det – og i en varm og kærlig hilsen til jer alle fra

Jaques.



VE DO MÆ U Å FESK?

Vi mennesker er nogle sære snegle. Jo mere civiliserede vi bliver, jo mere kaster vi os ud i udøvelse af besynderlige idrætter for at indhente tabte aktiver. Vi rører os ikke så meget – nå ja, men så begiver vi os ud på halsbrækkende kondimarcher eller andre lignende usikke. Ligesådan er det med cyklen – den erstatter vi med en kondicykel i et lunt sovekammer. Med møje og besvær fik vi afskaffet slægten – den store naturlige familie, som boede sammen under ét tag, og i stedet opfandt vi så kollektiver – kunstige storfamilier. Sådanne kunne vi blive ved. Får vi et lille stykke jord, skal det straks opdyrkes som have – et levn fra yngre stenalder, hvor vi alle var bønder. Og nogle går på jagt og fiskeri – eller samler svampe, muslin-

ger, bær, frimærker – et minde om den ældre stenalder, da vi var samlere, lavere jægere og fiskere.

Altså: jeg kalder mig med tryghed for lystfisker og står dermed i nær pagt med mine forfædre. Alle som hidindtil har syntes, at lystfiskere var særtinge, må så revidere opfattelse – tværtimod er det jer andre, som mangler den historiske bevidsthed.

Selvfølgelig er alt dette en sandhed med meget store huller i, og jeg vil ikke et øjeblik for alvor give mig til at finde dybsindige forklaringer for menneskets dragning mod fiskeriet. Det, som var hensigten med min hilsen til jer i år, var udelukkende at fortælle jer lidt om et nyt fag, vi har oprettet på skolen, og om baggrunden for det. Faget kalder vi: sportsfiskeri, og det ligger selvfølgelig i den valgfri afdeling af skemaet. Vi startede op med 11 raske drenge og en frisk pige (– og det er ikke *mig*, som er ansvarlig for denne ulige M/K-fordeling!)

Ca. 5 km fra skolen løber en pragtfuld å. Laks og havørred vandrer her op for at gyde, og som faste beboere i vandløbet finder vi bækørreder. De fleste landmænd, som ejer jord langs åen, har overladt fiskeretten til en sportsfiskerforening, som så dels fanger fisk og dels plejer og passer åen. Alle vandløb i Danmark er i allerhøjeste grad truede naturområder, som vi må gøre alt, hvad vi kan, for at bevare for fremtiden. Mennesket er ikke skabt til at leve i byernes betonjungler – og skal vi klare denne tilværelse med dens dertil hørende komprimerede arbejdspress – eller det modsatte – må der gives rekreative muligheder så som rene strande, skove, vandløbsområder og lignende. At sikre denne natur med dens fugle og dyreliv er en opgave af mindst ligeså stor betydning, som det er at løse de økonomiske (og andre) kriser, vi mere eller mindre selvforskyldt roder os ind i. Mennesket er ikke det eneste levende væsen – og der må kræves en respekt af os for vort miljø. Vi kan bruge naturen – men kun under ansvar.

Lad os nu antage, at vor omtalte forening har 300 medlemmer, og at den råder over 50 km fiskevand. Et simpelt regnestykke vil så vise, at hvert medlem har 166 meter til sit brug. Hvis hvert medlem fisker 50 gange om året og i gennemsnit hjembringer 1 bækørred pr. fiske-tur, ja så skal åen indeholde én fangstbar bækørred for hver 3,5 meter åbred – og eftersom en bækørred bruger ca. 5 år på at opnå fangstværdig størrelse, må åen altså rumme ganske betragtelige mængder af fisk blot for at klare sportsfiskerens indgreb.

Og han er jo langt fra den alvorligste trussel. I mange år har det været god latin at rette vore åer ud til snorlige kanaler af hensyn til

landbruget. Disse reguleringer har fjernet bunker af ynglepladser, mange af fiskenes skjulesteder i strømløse bag væltede brinker og i åens sving og huller er ødelagt. Desuden er vandets hastighed nedsat, hvilket har medført et lavere iltindhold i vandet – og højt iltindhold er en forudsætning for ørred. Reguleringerne har flere andre skadelige virkninger: aflejring af uønsket materiale med deraf følgende ugunstig plantevækst, lav vandstand i sommerperioder, så vandtemperaturen når højder, der er dræbende for fisk.

Af andre trusler mod vandløbene kan nævnes: uforsigtig dræning, anlæg af dambrug – disse er meget kraftigt forurenende – en udstrakt brug af giftstoffer i landbruget samt stadig større udnyttelse af vandreserverne i forbindelse med markvanding. Hver enkelt af disse faktorer står for tusinde ørreders liv. Dertil kan så lægges spildevand fra beboelse og industri og ulykker med kemikalier.

Enhver kan vist se truslen. Ganske vist er det ikke sikkert, at de nævnte kilder i sig selv og hver for sig dræber fuldvoksne fisk, som så driver afsted med strømmen, men insektliv og planteliv berøres, dernæst fiskenes yngel, som er meget sårbar – og til sidst begrænses vandløbets produktion af fisk altså væsentligt.

Imod disse kræfter kæmpes der så en hårdnakket kamp. En lille flok af foreningens medlemmer bruger masser af tid på at afhjælpe ødelæggelserne – og alle medlemmer betaler kontingent, som gør det muligt at arbejde.

Jeg skal prøve i korte træk at fortælle, hvad dette arbejde består i. Først tilkalder man hjælp fra uddannede ferskvandsbiologer. Disse undersøger åen og dens tilløbsbække (– omtalte å afvander et område på ca. 240 kvadratkilometer). Man undersøger fiskebestand, ynglemuligheder, fødemængder, plantevækst og meget mere. Derefter udarbejdes en udsætningsplan. Ifølge denne skal så et antal fisk sættes ud i åen hvert år. Nogle sættes ud som yngel, andre som et halvt år gamle fisk og atter andre er ét og to år. Antallet af fisk, tidspunkter for udsætning og fordeling efter alder, er angivet for hvert enkelt af de flere hundrede udsætningssteder. Medlemmer kører så disse fisk ud. Nogle fisk forsyner man med et mærke, så man ved gengangst har mulighed for at følge, hvad der sker med dem. Også på anden vis kontrolleres resultaterne (elektrofiskeri, opgørelse af fangst-rapporter). Desuden fanges der nogle år fisk af begge køn, som bruges til befrugtning ad kunstig vej, hvorefter man har arbejde med at passe æg og yngel, som så senere udsættes i åen. Og alt dette arbejde udføres uden løn. Prisen? En halvårs ørred koster ca. 50 øre – yngel mindre – et og toårsfisk mere. Når sportsfiskerforeningen så

udsætter mellem 150.000 og 200.000 fisk årligt, kan prisen nemt regnes ud.

Og så findes der stadig mennesker, som ikke opfatter deres ret til fiskeri i vore vandløb med ansvarlighed. Der bruges redskaber og metoder, som er dødbringende for fisk, der skal genudsættes.

Har man en god fiskedag, tages flere fisk med hjem, end man har brug for. Man fanger fisk i yngledragt og fisk, som endnu ikke er kommet til kræfter efter legen. Det er nok et spørgsmål, hvor meget længere disse mennesker kan gå ved vore åer. I dag kræves der en høj moral og en udviklet ansvarlighed hos enhver, som vil drive



sportsfiskeri. Men hvordan kan vi sikre os, at fremtidens fiskere møder med denne forståelse?

Et af midlerne er undervisning. Godt nok har vi oprettet faget sportsfiskeri her på skolen for at lære eleverne at fange fisk. Vi bygger fiskestænger, binder fluer osv. Men en meget væsentlig(ere) del af vort mål er det at oplyse om den natur, de færdes i, og om det ansvar de har. De elever, som igennem et år har fulgt undervisningen her skulle gerne have et så godt kendskab til disse forhold, at de vil blive et aktiv for enhver sportsfiskerforening.

Lad mig i denne forbindelse rette en meget varm tak til Voer Å's Sportsfiskerforening, som har været os en kolossal hjælp på alle måder. Hver gang jeg har henvendt mig om assistance, er jeg blevet særdeles positivt modtaget – og alt tyder på, at vi har fået lagt grunden for et samarbejde, som vi her på Stidsholt, kan være glade for. Nogle elever har således allerede deltaget i udsætningsarbejde (det manglede også bare – vore kære unge mennesker har tegnet sig for

nogle af de største fisk i åen i år – to drenge har modtaget de svenske ABU-fabrikkers broncenål!)

Og endnu en tak må jeg bringe – til skolens ledelse, som har fulgt dette nye fag med stor interesse og åbenhed.

Til slut vil jeg ønske jer alle en glædelig jul og et lykkeligt nyt år fra Rainar, Heike og mig selv. Jeg håber, at også DU vil fare med omtanke næste gang du benytter vor natur. Værn om den.

Jens Rye Larsen.

KENYA PÅ VEJ . . .

Gennem en lang årrække har jeg ved adventsmøderne på Stidsholt Ungdomsskole solgt U-landsvarer fra U-landsfonden af 1962, der har til huse i Slotsgymnasiet i Århus. Disse varer bliver opkøbt i udviklingslandene og 25 % af salgssummen går retur i form af støtte til skoler, børnehjem, helsecentre eller til vandprojekter, gartnerier, hønsefarme og lignende.

Da stifteren og lederen af U-landsfonden, lektor K. H. Skott i sommer af et rejsebureau blev opfordret til at være leder af en tur til Kenya og der aflægge besøg på nogle af de centre, fonden støtter, fik jeg lyst til at deltage. Sammen med 19 andre, der også havde tilknytning eller kendskab til U-landsfonden, rejste jeg til Kenya den 22. juli på en 17 dages tur. I Nairobis lufthavn blev vi modtaget af Ruth og Skott, der var rejst i forvejen, og udenfor holdt de tre folkevognsbusser, der skulle klare transporten af os og alle vore kufferter, soveposer og ting og sager, der efterhånden blev købt ind, skønne batikstoffer og andet til fonden, og skønne, men ret skøre luopotter og meget andet, vi hver især lod os friste af.

Vort første indtryk af befolkningen var, at de var åbne, tillidsfulde og hjælpsomme. Alle vegne blev vi hilst med et venligt: „Jambo!“

Allerede den første dag var vi på Nationalmuseet. Vi så, hvordan de præparerer og laver gipsafstøbninger af skeletter af de allerførste mennesker. De havde travlt med at indsamle husgeråd og redskaber fra de meget forskellige stammer og kulturer og registrere dem. „U-landsfonden af 1962“ stod der på „rugbrødet“, der holdt udenfor. Den var fondens hjælp til indsamlingen.

Om aftenen mødte vi en repræsentant fra kontoret for danske fri-

villige i Kenya, som fortalte om sit arbejde. Vi traf nogle af de frivillige, som under vanskelige forhold gør en stor indsats.

Nairobi er en ny og moderne storby med brede gader, smukke bygninger og gode forretninger. Men som så mange andre storbyer har den også sine slumkvarterer. Der er meget stor arbejdsløshed og kun få sociale goder, så man regner med, at ca. en halv million mennesker lever på sultegrænsen.

En dansk pige begyndte at samle nogle fattige kvinder og beskæftige dem. Nu er der seks centre, hvor der bl. a. fremstilles måtter og kurve af bananfibere. Centrene støttes bl. a. af U-landsfonden, der også aftager nogle af varerne.

Over halvdelen af befolkningen i Kenya er under 25 år, og det blev allerede for flere år siden klart for regeringen, at der måtte gøres noget effektivt for at standse strømmen af unge arbejdsløse til byerne.

I 1966 udgav man et hefte: Efter skolen – hvad så? Det startede en anti – fra landsby til storby – kampagne, der førte til oprettelsen af nogle Hjælp til selvhjælps aktionsgrupper ude i landsbyerne. Efter to års forløb var der startet fire landsbytekniske skoler.

Med regeringens støtte var der i 1975 oprettet 100 projekter med 450 kenyanske faglærere. Det forventes, at der i 1980 er 250 sådanne skoler med ca. 22.500 elever.

Vi besøgte et sådant projekt i Nyaga, der ligger 40 km fra Nairobi. På vejen dertil besøgte vi en stor kaffefarm, der såvidt jeg kunne forstå det, blev drevet på andelsbasis.

Kaffetræerne er ret lave og buskede, og frugterne ligner kirsebær. De håndplukkes. Vi fik demonstreret, hvordan de køres gennem en ganske enkel maskine, hvor frugtkødet skrælles af og dårlige kerner sorteres fra. Bønnerne blev nu skyllet i kæmpemæssige kar og derefter bredt ud på nogle lange borde beklædt med trådvarer og jute. En flok kvinder, mange af dem med det mindste barn på ryggen, sørgede for, at vandet blev rystet af bønnerne. Efter 5-6 timers forløb kunne de fyldes i sække. Da vi ville fotografere kvinderne, dukkede de sig, men under megen leen og snakken stillede de sig alligevel op med børnene og lod os få et billede.

Ved middagstid nåede vi Nyaga, hvor vi fik en hjertelig modtagelse af Margrit og William og mange af landsbyens beboere.

Om William skal fortælles, at han for en del år siden opholdt sig i Danmark. Når Skott er i Kenya for at se til de igangværende projekter eller se på nye, bor han hos William. William er opkøber for U-landsfonden, og den der sørger for forsendelsen til Danmark. William er selv samler, og det var med stolthed, han viste sine klenodier

frem. Flere af deltagerne kendte William fra den gang han opholdt sig i Danmark. Et ægtepar havde været der før, da de besøgte deres datter og svigersøn, der arbejdede i landsbyen. Derfor var der stor gensynsglæde, og snakken gik livligt. De serverede et solidt måltid mad for os, der sluttede af med små, søde bananer og appelsiner lige fra haven.

I Nyaga er oprettet en børnehave, børnene går syv år i skole, og håndværkerskolen har snart det første hold elever færdiguddannet. De var i færd med at bygge et hus, der skulle give plads til tre lærere og instruktører. Eleverne får en lille løn i læretiden og ved afslutningen et sæt værktøj.

Om eftermiddagen besøgte vi endnu en kaffefarm. Den ejes af enken efter en af de ivrigste forkæmpere for Kenyas selvstændighed, Harry Thuku. Han ligger begravet i haven, hvor der er rejst et fornemt mindesmærke over ham.

De 75 år, Kenya var under britisk herredømme, er ikke gået sporeløst hen. Europæerne opkøbte den bedste jord og gjorde de indfødte til tjenere og arbejdere.

Kikuyuerne er et frihedselskende folk, og det var dem, der førte an i frihedskampen – også kaldet mau-mau bevægelsen – og det var navnlig de hvide farmere, modstanden var rettet imod. Da Kenya i 1963 blev selvstændig, var det kikuyuere, der rykkede ind som ministre og embedsmænd.

Det lykkedes at få jorden overdraget til den indfødte befolkning på en for begge parter acceptabel måde.

Reformerne er kommet gradvis og uden tvang. Derfor er man i Kenya nået videre end i andre afrikanske lande.

Også Karen Blixens farm fik vores besøg, og jeg blev fotograferet ved Karen House. Det var især den store park med de mange blomstrende træer og buske, vi blev betaget af. Bygningerne og undervisningslokalerne var langt finere, end vi så noget andet sted.

De allerfleste steder bestod skolerne af mudderhytter med simple borde og bænke og med op til 50 børn i hver klasse.

Vejene i Kenya er et kapitel for sig. Der findes gode asfalterede hovedveje; men mange er belagt med et tykt lag fint sand, der i tilfælde af regnvejr bliver som brun sæbe at køre i. Der skal solide køretøjer og rutinerede chauffører til, og vi havde begge dele. Det hændte dog, at vi kørte fast i et sådant ælte, så vi måtte ud af busserne, mens mændene med opsmøgede bukser bugserede busserne igennem. Men den sidste, den forsigtige chauffør, klarede sig igennem ved egen hjælp. Vi klappede, for han fortjente lidt opmuntring.

Vi fik rig lejlighed til at se nogle af de mange dyr, der lever i Afrika. Vi så gnuer i tusindvis på deres lange vandring. Vi så mange forskellige antilopearter, girafgazellen, der står på bagbenene og æder af træerne, den allerkæreste lille dik-dik og mange andre, der græsede side om side med zebraer og giraffer.

Senere fik vi lejlighed til at se store flokke af elefanter, og vi overnattede i Treetops, d. v. s. på et hotel, der er bygget i trætoppene ved et vandhul, hvor de store dyr kommer. Vi blev kørt ind i reservatet i specielle biler og blev eskorteret til hotellet af en jæger med skarp-ladt gevær. Ved projektørlys kunne vi da se elefanter, bøfler, næsehorn, hyæner og mange andre dyr.

Den helt store modtagelse fik vi ved ankomsten til Bushiangala. Hele landsbyen var på benene. Vi blev modtaget med trommehvirvel og stammedans. Vi blev budt velkommen af borgmesteren Edward Okanga og den danske Per Støvring. Håndværkerskolens kor sang flerstemmigt, og de mange komiteers formænd og ledere havde ordet for at fortælle om hver sit felt.

Hjælp til selvhjælp aktionsgruppen har medvirket til
at realskolen har 600 elever, der går i skole op til 11. klasse,
at grundskolen ved samfundets hjælp har fået bygget 12 klasseværelser og tre lærerboliger,
at helsecentret betjener både skolernes elever og samfundet. Arbejdskraften er en fuldt uddannet sygeplejerske og en klinikdame,
at brugsforeningen opmuntrer landmændene til at dyrke salgsafgrøder og hjælper at skaffe marked for disse,
at Bushiangala vandprojekt er et selvhjælps vandprojekt, der skaffer vand til hele området,
at børnehaven åbnede i 1977, og
at den tekniske skole startede i januar 1977 og tilbyder kurser i praktiske fag. For tiden bliver eleverne trænet i tre fag – syning, murerfaget og tømrerfaget. Endvidere får eleverne træning i madlavning, og man håber i dette år at kunne indføre nye fagafdelinger.
Baggrunden for aktionsgruppens opståen skal søges i generationen før den nuværende. De måtte kæmpe hårdt for at løsrive sig fra den katolske kirke. De fik senere bygget en protestantisk kirke, og de flyttede sammen i et meget nært samfund, hvor kirken stadig er midtpunktet.

Vi kom til Bushiangala en fredag og skulle først videre om søndagen, så vi havde god tid til at se de mange aktiviteter, som de med berettiget stolthed viste frem.

Vi fik også lejlighed til at se den katolske pigeskole i nærheden.



Den var knap så simpel som de øvrige skoler, vi havde set. Pigerne sang og dansede for os, så det var en lyst. Vi lo, så tårerne trillede, så sjove var nogle af deres danse.

Det var med nogen spænding, vi imødeså indkvarteringen hos den lokale befolkning, deres mudderhytter er jo knap så komfortable som vore boliger, deres sanitære forhold helt anderledes og sproget ligeså.

Jeg boede sammen med Anna fra Skive hos præsten, Getray Kubasu og hendes mand, Tames. De har 13 børn, hvoraf de seks var hjemme. Vi blev hurtigt gode venner og fik trods sprogveskkeligheder snakket en hel del sammen.

Afskedsgudstjenesten søndag formiddag var både højtidelig og festlig.

Efter gudstjenesten sagde pastor Kubasu, at det havde været en stor glæde at se hvide og sorte sidde sammen i kirken. Hun sagde videre, at de var meget glade for den hjælp, de modtog, uden den var de ikke nået så langt, og derfor havde det været en stor glæde at møde os og lære os at kende.

For os havde det været en lige så stor glæde at møde denne tapre befolkning, der trods store vanskeligheder støt arbejder for at skabe en tryk og sikker fremtid for børnene og de unge i landsbyen.

Mombasa siges at være den mest interessante by i Østafrika, og det tror jeg gerne. Der var gamle fæstningsværker, skønne templer og moskeer, flotte butikker med indiske kostbarheder og smukke stoffer, og der var smalle gyder i de fattige jødekvarterer. Der var et mylder af mennesker af mange nationaliteter, kun halvdelen af byens borgere er afrikanere.

Men der var også invalide tiggere i massevis. Det undrede os at se så mange samlet i en by. Der er oprettet handicapcentre, f. eks. et møbelværksted og et gartneri med en hønsefarm.

Svaret fik vi, da vi besøgte en poliklinik uden for byen. Lederen af denne fortalte, at de får tyve nye tilfælde af polio ind om måneden. De behandler dem, opererer, hvis det er nødvendigt, for som hun sagde: „Vi skal have dem på benene, ellers kravler de resten af livet.“ De tager fortrinsvis børn i 2-5 års alderen.

Ved siden af hospitalet var et værksted, hvor de fremstiller krykker, skinner, sko og lignende. Materialerne var for en del gammelt jern og brugte cykel- og bildæk, træklodser og læderremme. Det var enkelt, billigt og effektivt.

Børnene sang for os. Det betog os meget, og det er måske indtrykket derfra, vi længst vil huske.

Karen Søndergaard.



Det er den herligste tidsfordriv...

*Jeg fik en opgave, – den lød ganske kort:
Fortæl lidt om friluftsliv og terrænsport.*

*– En opgave er en gave, man tager op – og siger tak –
med risiko for drop eller noget mak. – – –
Lidt utraditionelt, men reelt om hvad jeg har lært i livet.
Lidt om hvad min færd i naturen har givet.
Et emne – altid aktuelt og med storslået perspektiv
– – – om den herligste tidsfordriv.*

*Vi siger: At vor tid er forjaget, at vi føler os plaget,
og at vi først gennem bitre erfaringer får opdaget,
at bilos, knallertstøj og al den moderne komfort,
det er noget ... der ikke har noget at gøre med sport.
Fart- og støj(glæder) giver kun stress og piv,
og – det er noget dårligt tidsfordriv.*

*Rundt om Stidsholt Ungdomsskole er der skove og krat
og nogle steder udsigt over Kattegat.
Der er udsyn, der er friskhed, der er pragtfuld natur.
Der er tumleplads for en ungdom, der du'r.
Der er glimt af Skaberens mægtige: Bliv.
Der er grosted for den herligste tidsfordriv.*

*At færdes i naturen og på dyrene agte,
med lyst og glæde deres venlige færd betragte,
at „se hvor den flokkes om menneskers hytte,
nogle til glæde, andre til nytte“.
At glædes ved dyrenes færd og liv
er – siger digteren Kålund – den herligste tidsfordriv.*

*Med kort og kompas på terrænsportsfærd
i det dejlige landskab. Det er noget værd.
Det giver kondi, det giver humør,
det giver livsglæde som aldrig før.
Der er kappelyst. – Det er ungdomsliv.
Det er den herligste tidsfordriv.*

*At vandre ensomt i skovenes dybe stille ro
– måske sætte sig for at iagttage myrenes travle bo,
– eller stirre i Skovsøens dybe blå.
– drømme om en verden, man ej kan forstå. –
Måske få et budskab mellem rør og siv
om noget, der er mere end tidsfordriv.*

*At komme hinanden ved – binde kammeratskabsbånd,
vandre gennem skoven – til et ensomt sted – måske hånd i hånd
og der – på halvøen i Skovsøen – snakke ud om tidens
og livets krav
– om problemerne – de mange, – der tog eller gav.
Det giver holdning og indhold i ungdomsliv.
– Det er mere end tidsfordriv.*

*Er du sur, træt, slap eller har besvær.
Er der noget, der ikke går – eller går dig nær.
Da gå ud ad landevejen i den friske luft.
Lyt til fuglesangen og nyd blomsternes duft.
Da glemmer du alt om kævl og kiv.
Det er helsetur. Det er tidsfordriv.*

*At gå på opdagelse i naturen – og blive stille.
At føle naturens storhed – og blive lille.
At få livskompasset i den rette pejling.
At kursen for livsmålet blive uden fejling.
At finde livskraft og livsglæde i friluftsliv.
Ja, – det er den rette tidsfordriv.*

jsp.

*De bedste ønsker
om en glædelig jul og et godt nytår
med tak for alle gode minder.*

Anna og Jens Sigurd Pedersen.



DIGE- TROLDEN

Digetrollden

Dens fader er Povl Erland Jensen, Frederikshavn.

Dens historie: En dag Povl Erland Jensen var ude at cykle, kom han forbi et stengærde, hvor der bagved lå et lille hus. Povl Erland standsede op og så længe på en sten. Så stillede han cyklen fra sig – gik ind til huset og bankede på. En ældre venlig kone kom ud, og Povl Erland spurgte, om han måtte få den digetrold, der lå i stengærdet. Vi har ingen digetrold, forsikrede konen, men hvis du kan se en, så tag den endelig.

Stenen kom til Frederikshavn, og ved hjælp af hammer og mejsel, fik Povl Erland Jensen trolden frem, så også almindelige mennesker kunne se den.

Den blev købt af de nordjyske efterskoler kunstkreds, og som første sted kom den til Stidsholt, hvor den lå på lærerværelset, og der fik den gnedet næsen. De næste par år vandrede den fra skole til skole, til Thy – Salling – Himmerland og blev for at sige det mildt – rastløs. Efter denne sjælelige afmatning blev den stillet på auktion på Hørby Ungdomsskole. Der var gensynsglæde. Men det var først, da auktionen begyndte, jeg opdagede det. – Den blinkede med det ene øje og hviskede: Jeppe, tag mig med hjem! og hvem kan stå sådan en erklæring overhørig.

Fra dens plads i forhallen kan den følge alle, der kommer og går på skolen.

Hermed en hilsen fra den til mangen god plejemor- og far fra dens vandringsstid.

Jeppe Buhrkall.

Du der . . .

*Fra tiders morgen har Du været
i det hårde fjeld indespær'et.
Upåvirket var Du af tidens tand,
for dig løb intet ud i sand.
Nu er DU kaldet frem –
har fået din plads i et skolehjem.
Nu har Du fået udtryk og form.
Fortæller os, der står i tidens storm:
At selv det hårdeste kan la' sig danne
– en livsvisdom – vel værd at sande. –
Nu står DU for os med dit „trolderi“,
som vi kan føle på og li'
DU følger os med øje
(om vor færd den dig fornøje).
DU er nu så hyggelig i dit væsen,
– – – og så må vi ta' dig ved næsen.*

Velkommen igen DU – på S.U.

Jens Sigurd Pedersen.



10 års jubilæum

1. november i år har Birthe Laursen været sekretær her på skolen i 10 år. Birthe har i de forløbne år gjort et dygtigt arbejde på kontoret. Hun tager sig af tingene, som de var hendes egne. Hun har et venligt og imødekommende væsen, og det kan alle bekræfte, som har talt med hende i telefonen og alle vi, der arbejder sammen med hende på skolen. Birthe lever med i alt, hvad der foregår, og vi siger dig tak for godt samarbejde i årene, der er gået!

Grethe og Jeppe Buhrkall.

Korte hilsener

Hvert år op mod jul modtager jeg årsskrifter fra de skoler, hvorpå jeg har været elev, 1 ungdomsskole, 2 højskoler og 1 landbrugsskole.

For mig er det ligesom al læsning af årsskrifter hører julen til, og er med til at give et tilbageblik på året der er gået.

Ligesom personlige julehilsener er årsskriftet en hilsen fra en god ven, man efterhånden mest følger på afstand.

25 år er gået siden vi fra vinterholdet 1954-55 var elever på Stidsholt Ungdomsskole. Det sker stadig for mig, at jeg af en eller anden grund kommer til at tænke på en eller flere venner fra dengang, –

hvad mon vedkommende laver, og hvor mon den og den befinder sig?

At være 25 års jubilær må da være en grund til at vi sætter skolen stævne ved sommerelevmødet og opfrisker gamle minder.

De bedste hilsener

Børge Skovbo Nielsen.

Kære piger fra sommeren 1955!

Tiden går vel nok hurtig, til maj er det allerede 25 år siden, vi mødtes på Stidsholt Ungdomsskole, hvor vi havde 5 dejlige og uforglemmelige måneder. Vi er vel spredt for alle vinde og efterhånden fået hver sit at tage vare på, dog har jeg set enkelte af jer siden. Skal vi derfor ikke være enige om, at vi mødes allesammen på Stidsholt Ungdomsskole til sommer på elevmødedagen?

Jeg ønsker alle læserne af årsskriftet, en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Som elev hed jeg: *Lilli Jensen.*

Nu: *Lilli Madsen*, Kærvej 19, Ø. Hassing, 9362 Gandrup.

Man skal lære så længe man har elever – sagde en gammel lærer. Tak for jeres lektioner i indeværende år – og mine bedste ønsker for det kommende.

Lene W. Hansen.

Jeg ved ikke om der er nogen af jer der kan huske mig fra sidste år – men efter de 3 mdr. jeg var på skolen som barselsvikar, blev jeg så glad for arbejdet, at jeg nu er her igen.

Jeg ønsker jer hermed en glædelig jul samt et godt nytår!

Venlig hilsen

Inger Marie Jensen.

Meddelelser 1980

Elevmødet

afholdes søndag den 18. maj kl. 14.

Reservér venligst dagen i god tid og kom til Stidsholt. Det er mest festligt, når vi er mange. Se avisernes annoncer i god tid. I er velkommen til at tage jeres forlovede eller ægtefælle og børn med.

Jubilæumsholdene

Elever fra vinteren 1954-55 og sommeren 1955 (25 år)
vinteren 1949-50 og sommeren 1950 (30 år)
vinteren 1944-45 og sommeren 1945 (35 år)
vinteren 1939-40 og sommeren 1940 (40 år)
vinteren 1934-35 og sommeren 1935 (45 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11. Send venligst et kort med indmeldelse en uge før til os. – Prøv på at finde frem til gamle kammeraters adresse og gør dem opmærksom på festen.

Stidsholt-stævnet i Aalborg

afholdes søndag den 30. november (advents søndag) kl. 14. Velkommen gamle elever med familie – gælder også elevforældre.

Se annonce til den tid.

Adresseændringer

bedes sendt til kassereren, Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby, tlf. (08) 46 17 27.

Telefonnumre

Skolens telefon – (08) 46 81 03.

Elevtelefon – (08) 46 80 72.

Grethe og Jeppe Buhrkall – privat (08) 46 81 03.

Marie og Hans Jakobsen – privat (08) 46 80 38.

Elevforeningens bestyrelse

Juul Højbjerg, Horsevadvej 179, Jerslev. Formand.
Ejnar Frendrup, Vestergade 46, Nørresundby. Næstformand.
Edel Jensen, Nørregade 13, Flauenskjold. Sekretær.
Karen Søndergaard, Rosenstien 2, Sæby. Kasserer.
Orla Jensen, Sæbyvej 22, Syvsten.
Jørgen Holm Jensen, Ødegaard, Stidsholt, Sæby.
Jack Schlippe-Steffensen, Myrtuvevägen 71, Trollhättan.

Skolens bestyrelse

Kristian B. Larsen, Engblommevej 11, 9800 Hjørring. Formand.
Knud Pinstrup, Nørreris, 9240 Nibe. Næstformand.
Clarence Simonsen, Torvet 5, 9340 Aså.
Juul Højbjerg, Jerslev Østermark, 9740 Jerslev J.
Oskar Jensen, Gustav Wiedsvej 1, 9300 Sæby.
Hans Jakobsen, Stidsholt Ungdomsskole, 9300 Sæby.
Ingrid Houbak, Gedelmålgård, Bjergby, 9800 Hjørring.

Elever 1978-79

Bodil Andersen, Hovengen 21, Øland, 9460 Brovst
 Dorte Harbo Andersen, Eriksgade 12, 9700 Brønderslev
 Jannie Andersen, Konvalvej 15, 9000 Ålborg
 Kaja Holm Andersen, Hans Tausensvej 6, 9600 Års
 Lars Vestergaard Andersen, Vangen 7, Gudumholm, 9280 Storvorde
 Ingrid Bahnsen, Hånbækvej 24, 9900 Frederikshavn
 Rene J. Bak, Magnoliavej 12, Kås, 9440 Åbybro
 Dorte Bøgsted, Vestermarksvej 42, 9280 Storvorde
 Jon Baunwall, Elkærvej 121, 9380 Vestbjerg
 Britta H. Christensen, Vingårdsvej 5, 9280 Storvorde
 Kim Brix Christensen, Blåkildevvej 79, 9220 Ålborg Øst
 Kim Bermann Christiansen, Nervøsvej 9, 9430 Vadum
 Ulla Damberg, Øster Alle 12, 9300 Sæby
 Benthe Frederiksen, Brugsen Ørum, Ravnstrup, 9320 Hjallerup
 Leif Gjødorum, Lille Tingbakke 1, 9310 Vodskov
 Brian Glæsner, Kristinevej 17, 9000 Ålborg
 Jette Gravesen, Kærvej 22, Veddum, 9560 Hadsund.
 Frank Hansen, Brønderslevvej 134 B, Gærum, 9900 Frederikshavn
 Helle Hansen, Vingårdsvej 10, 9280 Storvorde
 Thomas Hansen, Birke Alle 1, 9200 Ålborg SV.
 Susanne Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus
 Suzette Hilslov, Lundtoftegade 69, st. th., 2200 København N.
 Kurt Hedegaard, Byrumvej 4, 9950 Vesterø Havn, Læsø
 Lisbeth Dam Hjortshøj, Kolbromøllevej 42, Kolbro, 9830 Tårs
 Anette Hjertensgaard Jensen, Fælledbo 208, 9900 Frederikshavn
 Anette Jensen, Filstedvej 131, 9000 Ålborg
 Benny W. R. Jensen, Hobrovej 738, 9230 Svenstrup
 Jannie Jensen, Hobrovej 738, 9230 Svenstrup
 Lise-Lotte Jensen, Nørrehedevej 9, 9370 Hals
 Elisabeth Johansen, Gyvelvej 17, Rebild, 9520 Skørping
 Jørgen Josephsen, Fanøgade 1, 9850 Hirtshals
 Aase Vigen Jørgensen, Skolevej 4, 9280 Storvorde
 Henrik Holm Kristensen, Umanakvej 24, st. th., 9210 Ålborg SØ.
 Peter Hjul Kristensen, Teglvænget 9, Sejlflod, 9282 Gudumholm
 Preben Kristensen, Klæstrupvej 121, 9740 Jerslev J.
 Brian Kristiansen, Elverhøjsvej 3, 9700 Brønderslev
 Vivi Kristiansen, Højensvej 16, Rantzausminde, 5700 Svendborg



Søren Krogholm, Krogholmvej 151, 9760 Vrå
 Ellen Larsen, Vollsmose Alle 458, 3. th., 5000 Odense
 Brian Larsen, Virkelyst 20, 9800 Hjørring
 Michael Brix Larsen, Margrethevej 44, 9850 Hirtshals
 Niels Bjørn Larsen, Doravej 95, 1. th., 9000 Ålborg
 Lone M. Larsen, Ringvejen 19, 9850 Hirtshals
 Gitte K. Ledet, Ålborgvej 122, 9370 Hals
 Elisabeth Madsen, Pandrup Markvej 22, 9491 Pandrup
 Peter Myhlendorph, Fyrrebakken 2, 9293 Sdr. Kongerslev
 Susanne Madsen, Langbrokrovej 31, 9310 Vodskov
 Susanne Melgaard, Mølskovvej 116, Ugilt, 9870 Sindal
 Erik Mogensen, Tolstrupvej 69, 9700 Brønderslev
 Frank Mogensen, Oktobervej 2, 9270 Klarup
 Vibeke Møller, Markstien 1, 9950 Vesterø Havn, Læsø
 Maibritt Bach Nielsen, Kongstedlundvej 23, 9293 Kongerslev
 Bjarne Nielsen, Ndr. Klæstrupvej 24, 9740 Jerslev J.
 Ivan Holst Nielsen, Enggården 21, 9520 Skørping
 Karsten L. Nielsen, Elsamvej 44, V. Hassing, 9310 Vodskov
 Mogens Ruhoff Nielsen, Hobrovej 37, 9632 Møldrup
 Ole Brix Nielsen, Hanevej 17, Dall Villaby, 9230 Svenstrup J.
 Per Nielsen, Gl. Viborgvej 68, 9541 Suldrup
 Tinne Li Nielsen, Næssundvej 249, 7970 Redsted, Mors
 Michael Nørlem, Ålborgvej 15, 9530 Støvring
 Leif Olesen, Lufthavnsvej 31, Lindholm, 9400 Nørresundby
 Joan Olsen, St. Billesgade 22, 9000 Ålborg
 Jim Pedersen, Tranebærvej 17, Hune, 9492 Blokhus
 Elin Pedersen, Øster Kærvej 77, 9700 Brønderslev
 Lars Brøndum Pehrson, Guldbækvej 18, Godthåb, 9230 Svenstrup
 Jesper Stenvald Pedersen, Agertoften 2, Flauenskjold, 9330 Dr.lund
 Jimmy S. Poulsen, Hovedgaden 34, 9940 Byrum, Læsø
 Vivian Pedersen, Østerby Hotel, 9960 Læsø
 Jan Rasmussen, Vester Strandvej 15, Balka, 3730 Nexø
 Eva Lundal Rasmussen, Sønderkovvej 261, Holtet, 9362 Gandrup
 Lars Rønn, Enggårdsgade 17, 9000 Ålborg
 Anne Lucia Sigurdsen, Mestervej B 881, Narssaq, Grønland
 Kaj Sandgreen, Box 562, 3900 Godthåb, Grønland
 Anne Marie Strand, Holmbovej 26, 9900 Frederikshavn
 Steen Sørensen, Østergade 9, Bonderup, 9690 Fjerritslev
 Per Sørensen, Kildevænget 4, 9900 Frederikshavn
 Laila Sørensen, Herninggade 25, 9900 Frederikshavn
 Birgit Sørensen, Borrisholtvej 128, Astrup, 9800 Hjørring

Helle Smidt, Gravensmindevej 46, Skærum, 9900 Frederikshavn
 Arne Tang Skov, Havrevej 22, 7700 Thisted
 John Simonsen, Godthåbsvej 73, 9230 Svenstrup
 Anette Simonsen, Zinksvej 23 A, Godthåb, 9230 Svenstrup J.
 Anders Scheuer, Vårstvej 12 A, Gudum, 9280 Storvorde
 Dorthe Therkelsen, Brøndenvej 57, 9750 Østervrå
 Marli Toft, Skolevej 6, Storvorde, 9270 Klarup
 Helle Zimmer, Ravnkildevej 133, 9220 Ålborg Øst
 Per Aastrup, Nygårdsparken 31, 9260 Gistrup



REGNSKAB

for året 1. maj 1978 – 30. april 1979

INDTÆGT

Kassebeholdning	669,00
Årsskrifter, giro	6.900,00
Årsskrifter, kontant	5.855,30
Renter	84,09
Kr.	13.508,39

UDGIFT

Årsskrifter	11.410,52
Frimærker	1.170,00
Kontorartikler	124,25
Gaver	180,00
Indestående på giro	54,18
Indestående i sparekassen	564,09
Kontant beholdning	5,35
Kr.	13.508,39

Sæby, den 16. maj 1979.

Karen Søndergaard.

Regnskabet er gennemgået og fundet i orden.

Sæby og Dybvad, den 17. maj 1979.

Gerda Sørensen.

Gerda Osterland Rasmussen.

